

İsmail Can Karakuş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

6.4.2013

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İsmail Can Karakuş (1988 -)

1988 yılında Kayseri'de doğdu. Afyon Kocatepe Üniversitesi Protez-Ortez bölümünü bitirdi (2009) . İsmail Can Karakuş sözde ki buluşları aradı ve söyleyiş biçimiyle İkinci Yeni şiirinin karanlığını gidermeye koyuldu; gelenekten yenilik yarattı; zarif, parlıtlı şiirler yazdı. Kişinin sınırlı, tekdüze dünya kargaşasında yerini araştıran ve düşünce payı ağır basan şiirlere yöneldi. Çeşitli nesnelere, kent, sokak gibi olguları ayrıntılı bir "kimlik kartı" somutluğu taşıyan bir biçimde şiirleştirdi. Engellilere dikkat çekmek için şiirler yazdı.

Ad

nasıl yazılır bilmem ki adın
adın şoförlerin alın yazısıdır
dönüp dönmeyeceğin belli olmaz ki
lafımı kesme sen ey çiçek!

akşamına düşüyor şehrin bakışların
dalarak uzaklara böyle çaresiz
uykusuzsun susmandan belli
ben o gözleri nerde görsem tanırım.

başladığım bir başka yolculuk sana
değirmek belki o sıcaklığına
öpmek hiç bıkmadan öpmek ellerini
kalmak sonra yarınlarına.

nasıl yazılır bilmem ki adın
ben böyle güzel bir ad görmedim
yakışmıyor kelimelerim adının yanına
yaşadım sayamam adınla başlamayınca.

İsmail Can Karakuş

Adalet Topu Topu Bir Kelime

nasılda soğudu hava
yetişmiyor güneşlerimiz
kimse bakmıyor artık pencereden
kapandı düşlerimiz.

çocuklar sokakta değil artık
biliyorum yitiğiz
kimse kimseye inanmıyor
tükendi sevgimiz.

nasılda unuttuk birden yaşamayı
biz, biz değiliz
ellerimizde ölü bir zaman
kırılmış bir dal gibiyiz.

biliyorum adalet artık topu topu bir kelime
bitti çünkü ümitlerimiz
kim karar veriyor yaşamamıza
bizde insan değil miyiz!

İsmail Can Karakuş

Aforizmalar 1

1.

yalnızlığım alnımda mı yazıyor?

2.

bir gün yıldızlardan da ileriye anlaşılmak için gideceğiz!

3.

bir fotoğrafta nasıl beklerim dönmeni
beni özleyip; kanayan parmağımı emmeni!

4.

güneşin etrafını çevirdim gözyaşlarımla
şimdi kim inandırabilir; güneşin gözyaşlarımla ağlamadığına?

İsmail Can Karakuş

Aforizmalar 2

1.

sensizliğin ölüme denk geldiği yerdeyim!

2.

gece olur sen bende bitersin
bende bir yalnızlık başlar sonra.

3.

ben seni kanayan bir dize gibi anarım!

4.

anlatamam sizlere sigarama anlattıklarımı
ben bilirim bir ülke nasıl kanar!

5.

kimileri yaralarına aşık ölür.

6.

ışıklı kanatlarından tutup güvercinlerin
içimde sana uzanan bir çocuk var.

7.

kana kana bir aşk içtim avuçlarından.

8.

gece bir sülük gibi emmiştir o güzelim ruhunu.

9.

gece vurur en ıssız insanları düşlerime.

10.

yüreğimde deniz kokan çocuklar ölür.

11.

beni bu şehir gibi yoksul ve kırılgan kılıyorsun!

İsmail Can Karakuş

Ağlama

uzat sende benim gibi
gökyüzüne ellerini
zamansız
olur olmadık her yerde
hırpalanan bir yağmur tanesi ol
gözlerin dolsun hüznle
her gece
ama ağlama
ne olur sevdiğim.

İsmail Can Karakuş

Akşam Sefası

duvar dibinde bir akşam sefası
süt-liman denizlerin
süt-liman yalnızlığı üzere
konuştukça konuşuyor
konuştukça konuşuyor
anlatıyor serçe parmağına
utanaraktan garipliğini
sonra gömüyor kafasını
annesinin göğsüne.

duvar dibine
martılar iniyor her akşam
gagalarında bir yudum su
aç kalmayasın akşam sefası.

İsmail Can Karakuş

Ama Yaşarsam

bir güvercinim düşüyor
buna dayanmalıyım
ölürsem bir dağ gibi ölmeliyim
ama yaşarsam.

iklimsiz papatyalar gibi
kanatılmış bir tarih gibi
üşüyen bir akşam gibi
kuşatılmış bir kent gibi.

ama yaşarsam
müzmin bir şair gibi.

İsmail Can Karakuş

Anlaşma

hiç bana bakma
sokağın başındaki ben değilim
hem bu ellerde benim değil
ne işleri var canım senin cebinde
istemem bir yabancı rüzgâr daha
yeni yeni alıştım hem el yazıma
düşünüyorum da ben ne ara yaşadım
saat 03.00 olmadan şiir yazamazken daha.

hiç bana sorma
senin hiç sevmediğin renktir
benim en sevdiğim renk
kusuruma bakma
yolum geçiyor ne yapayım evinin önünden
bu kentte yaşamaya benimde hakkım var
ikimizde ortağız bu gökyüzünü kullanmaya
bana kalırsa gel bir an önce anlaşalım
sonra dayanıp dayanıp kapıma
yağmurunu benim bahçemde arama.

hiç bana kızma
nereden bilebilirdim sende geleceğini bu dünyaya
tamamen tesadüf
karşılaşmak istemem seninle bir kez daha
ne sen benim şiirlerimi bil artık
ne de ben senin o güzel gözlerine bakayım bir kere daha.

gel anlaşalım
sen hep tramvaylara bin
ben hiç tramvaya binmeyeyim
böylece karşılaşmayız seninle yaşarken.

gel anlaşalım
sen vasiyetine Zincirlikuyuya gömülmek istiyorum diye yaz
ben vasiyetime beni Karacaahmete gömün diye yazacağım
böylece ölüyken de karşılaşmayız seninle sevdiceğim.

beni görmemeyi madem bu kadar çok istiyorsun
o zaman ben her pazar saat 10.00 da
seni bekleyeceğim saat kulesinin altında
sakın uğrama.

İsmail Can Karakuş

Anne

koymuşsun demir parmaklıklarını gözlerimin önüne
bilirsin yoksulluğumdan öteye gidemem ben
duruşunu koymuşsun; o bir martı gibi alıngan
-ah sevdanı seveyim senin, esir etmişsin beni karanlığına.

gecedir, çocuktur, korkaktır elleme
şimdi hangi kuşun gagasından öpmeye kalksam
o da annem gibi ağlayacaktır halime
aynalarda kırılğan ve yoksul gözlerime
bilirsin beceremem yaşamayı birde;
sevmeyi beceremediğim gibi anne.

İsmail Can Karakuş

Asker

her nasıl oluyorsa
gecenin bu saatinde
her gün
bir askerin not defteri kanıyor durmadan
durmadan göğsünün tam üstünde
bütün ayrılıkları kanıyor askerin
başım öne eğik onu dinliyorum uzaktan
kan sesleri geliyor
ve bir kibrit alevi
bir sigara, bir duman
vuruyor geceyi kifayetsiz alnından
biliyorum
üstü başı kan içinde askerin
paramparça bir hâl içinde
bitmiş sigara paketleri
ve gönderilmemiş mektupları cebinde
biliyorum
dilinde yârin en sevdiği türkü biter
yüreğinden ne sular ne seller geçer
yinede sorsan acım yoktur der
gözünden anlarsın hayat onu da deler geçer.

İsmail Can Karakuş

Aşk

eyleme

ben seni kollarımın arasına aldığım zaman
bilemezsin nasıl kırmızı oluyor kalbim
bilemezsin nasıl heyecanlı gökyüzü
bense bir bahar sabahı olup çıkıyorum ansızın karşına
ben seni kollarımın arasına aldığım zaman
bir dünya güzelleşiyor içimde.

oysa, sen benim kollarımın arasından gittiğin vakit
ömrümde çıkmaz denizler duruyor kapkara
beyaz yelkenli o limanlar kanıyor
çocukların cesetleri çarpıyor varoşlarıma
sen benim kollarımın arasından gittiğin vakit
içimde vuslatı kalan hüznü şehirler yanıyor.

İsmail Can Karakuş

Avuçlarını A Dünyaya

avuçlarını a dünyaya
bir güneş bul kendine
soğuyan kalbini güneşe tut
karanlığını kov hayatından.

avuçlarını a dünyaya
bir nehir gibi ak kalbinden
insanca nasıl sevilir ben bilmem
ama beni yine de sen
insanca sev yeniden.

avuçlarını a dünyaya
renklerini bul kahramanların
mesela maviye yaz adını
adında martıların gülüşlerini biriktir.

İsmail Can Karakuş

Ay Mezarlığı

ay mezarlığında gözlerimi kapattım
uzandım yağmur olup senin yanına
bir avuç toprak
bir damla kan olduk ikimiz orada.

sana sarıldım
öptüm hatta dudaklarından
uyandırmaya kıyamadım seni
seni uzaktan uzaktan seyrettim
soluğunu duydum soluğumda
ve kalbini çıkartıp kalbimin yanına gömdüm usulca.

ay mezarlığında gözlerimi kapattım
ve ben hayatta ilk defa
bir o gün ağladım sevgilim.

İsmail Can Karakuş

Aynanın Kırılması

aynalardan hızla geçen boşluklar vardır
onlar zamanın üryan kuşlarıdır
bir orman bırakmışlardır arkalarında bizlere
bir orman ama bütün hayalleri küldür.

ölüler birbirlerine benzer bazen
bazen hepsi birden bana benzerler
şiiirlerden öteye gittiğim vakit
annem bana uçmayı tembihler.

aynalardan hızla geçen adamlar vardır
hepsi sevdasında mecnun
hepsi sevdasında keremdir
aynalar aynalar aynalar
içimin de dışımın da güzelliği
yalnız bir sorun var
aynaların kırılması pek hayra alamet değildir.

İsmail Can Karakuş

Ayrı Ayrı Yüz Yıllarda Öldük Sevgili

sevişirken acılarımızla bir olup
ödetirken yaşamının bedelini kendimize
ne bir giysi kapatıyor üzerimizi
ne de bir avuç toprak çürüyen kemiklerimizi
ölümü ölmüş gibi öyle sıradan yaşayıp
bu yoldan gelip geçiyor her yeni yolcu gibi
anısı kalmıyor yaşadığımız şehirlerin
bir avuç kül kalmıyor unutululardan
bekle ki hatırlayasın artık;
ayrı ayrı yüz yıllarda öldüğümüzü sevgili...

İsmail Can Karakuş

Ayrılıkların Oyuncağı

sessizce öpüyorum ensenden seni
ah ne çok çocuksun o zaman
ne bilmiş çocuk
saç bağında bir uğur böceği
sevdi sevecek seni
ve ben avucumda ki çizgileri eritiyorum
senin yoluna değdi değecek.

nasılsa bir çocuğun oyuncağı oluyoruz
hiç bir zaman aynalarda büyümeyen bir çocuğun
ve bir şiirde yalnızlığıyla boynu bükük
ve ölümlle ölmek için bu dünyada yeniden bulunuyoruz.

nasılsa ayrılıkların oyuncağı oluyoruz.

İsmail Can Karakuş

Barış Olsam

bir kuş olsam saklamazdım bunu
saklamazdım bir dal olsam çiçek açsam
müjde olsam aksam ırmaklardan saklamazdım
barış olsam uyuyamazdım mutluluktan.

dilimin dönmediği kadar güzeldin
dilinde güzel Türkçe olsam
her sabah pencereni açardın
gelip pencerene konsam
alırdın beni içeri
sarardın kırılmış kanadımı
ne merhametli ellerin var
düşündükçe ağlardım tanrı olsam.

aşk olsam her sokakta karşına çıkardım
uğuldardım içinde ki boşluk olsam
ne dağlarımı ne kentlerimi yakardım
adından bir ötesine varsam.

ama biliyorum; sende, içim rahat
bir kuş olsan saklamazdın
bir dal olsan çiçek açardın
biliyorum sende;
müjde olsan bana akardın
barış olsan sende uyuyamazdın mutluluktan...

İsmail Can Karakuş

Başlarken Bir Geceye

uzun uzun başlanmalı bir geceye
ne kadar uzarsa bir karanlık
o kadar susar
ve ne kadar susarsa
o kadar uzar bir karanlık.

uzun uzun başlanmalı bir geceye
aniden kalakalmış gibi bir yerde
yapacak bir şey yokmuş gibi
başlanmalı uzun uzun bir geceye
ömrünün son gecesine başlar gibi.

uzun uzun başlanmalı bir geceye
bu vakitlerde şiirlerden geçen çoktur çünkü
usul usul çektiği küreklerine değer
bir kayıkçının gece
yoksullara çarpar
sarhoşlara çarpar
aşıklara çarpar
kördür çünkü gece.

uzun uzun başlanmalı bir geceye
buna bitmemiş gecelerde dahil
başlanır uzun uzun bir geceye
bitirmek için değil
anlaşmak için kendisiyle.

İsmail Can Karakuş

Bekleyiş

upuzun oldu bak biliyorum
gözlerimde, adımda - soyadımda
çağırırın duyardım mutlaka
ama çağırmadın.

hani eylülün gökyüzüyle buluştuğu
bir gün demiştin yerini ve saatini bana
bekledim bekledim ben oradaydım o sabah
sende orada olsan görürdüm mutlaka
ama görmedim.

upuzun oldu bak biliyorum
kalsın umarsızlığı, kirpikleri - bakışıda
her gemi beni götürmek için mi yanaşır buraya
batsın gemisinde, şiiride bu karanlığa.

İsmail Can Karakuş

Bir Beyaz Martı'ya

bildiğim en güzel şiir sensin
içimde taşıdığım en güzel umut yine sen.

duyduğum en güzel ses senin sesin
gördüğüm en güzel göz senin gözün
yüreğimde taşıdığım en güzel sevdasın sen.

koşuyorum ardından
bir dev gibi koşuyorum ardından
bir gün batımı ulaşıyorum sana
kalmıyor aklımda ne hayat ne ölüm artık anlasana
seviyorum seni aylarca yıllarca yüzyıllarca hiç yorulmadan.

İsmail Can Karkuş

Bir Bulutun Ağlaması

şurada bekleyen bir bulutsam ben
baharı bekleyen, aşkı bekleyen
bazen aç, bazen tok yaşayıp gidiyorsam
ama öyle işte
bazen bir dağın başından
bazen de bir kentin üzerinden geçerken
nerede üstü başı yırtık
ayakları çıplak bir gariban görsem
ve ne zaman bir ananın
ölen oğluna yaktığı ağıtı duysam
ağlarım ince ince
ağlarım, gözyaşlarımdan utansın diye insanlar.

İsmail Can Karakuş

Bir Gün Sokağı Sakinleri

bir gün bir sokağa kadar çıktık
bizim olmayan ama
mağlup insanların buluşup konuştuğu
bir sorun vardı anladık bir gün gökyüzünden
kuşların bile o sabah selamsız uğtuğu.

bir gün bir şeyler anlatmaya koyulduk
susarak anlattık, bakışlarımızla anlattık
bir gün geçmişimizle anlatmaya koyulduk
yeniden insan insana anlattık
yaşayacağımız kaç günümüz kaldıysa o kadarını anlattık.

bir gün sokağın adı değiştii
sokakta buluşup konuşan insanlar değiştii
bir gün kimse bilmiyordu artık geçmişini
eli kanlı zaman bilmiyordu bir gün
bu sokak o sokak mıydı
peki bu adam o adam mıydı, bilmiyordu
hani o hep şapkası önüne düşen
hani o hep ağlamaklı
hani o hep bir başına kalan, bilmiyordu.

bir gün elimde bir ayna gördüm
içinde bir yaşamak duruyordu pırıl pırıl
hiç sorma bir gün o ayna kırıldı sanırım
o gün bakmadım kendime hiç
o gün çıkmadım da bir sokağa
bir yaşamak düşünmedim de hiç
kalmadı da o gün bir yaşamak bana.

İsmail Can Karakuş

Bir Hüzün Şehri

hangi köşesinde sin sen İstanbulun
aynalarda kalır mı o güzelim suretin
korkma bulur seni nereye gitsen de sesim
duyarsın ıslığı mı ıslak rengiyle gecenin.

hangi köşesinde sin sen İstanbulun
bilmem hangi kaderin pençesinde sin
geçmişsin bir aşktan yüreğin mahmur
geçmişsin yaralarından bak böyle melul melul.

hangi köşesinde sin sen İstanbulun
kaldı mı yaşanacak bir acı, hatırlanacak bir yüz
kaldı mı sağına dönsen yalnızlık, soluna dönsen yalnızlık
İstanbulun içinde sen, senin içinde İstanbul yanar artık.

İsmail Can Karakuş

Bir Kadın Sevmiştim

bir kadın sevmiştim
şaraptan daha kırmızı
geceden daha koyu
issiz mi issiz
bir ormandı yüreği
korkardım sokulamazdım
öyle ki
bir karanfil bile uzatamazdım.

bir kadın sevmiştim
terlerdi geceleri uzakta
yanımda ay ışığından bir ölüm
susardım, susardım ama
bir bardak suya uzanamazdım.

bir kadın sevmiştim
ne ara geçip gitti hayatımdan
anlayamadım
hani insan çözemez ya bazı geceleri
bu gece o gece midir kavrayamadım.

bir kadın sevmiştim
bir gölge gibi önümde
koşuşturup dururdu bilmem nereye
nereye giderdi sade yüreğiyle
ne kadar koştuysa da arkasından
bir türlü o kadına ulaşamadım.

İsmail Can Karakuş

Bir Kent Bırakıyorum Sana

babama

bir kent bırakıyorum sana
boynu bükük, düşleri yaralı
bir kent bırakıyorum sana
yoksul, uzak ve katil
bir kent bırakıyorum sana
ölü peygamberler biriktiren
bir kent bırakıyorum sana
ipince sağanaklarla ağlayan
bir kent bırakıyorum sana
alınan, çaresiz ve yorgun
bir kent bırakıyorum sana
kör, sağır ve dilsiz
bir kent bırakıyorum sana
uçurum uçurum düşüşlerle bakan
bir kent bırakıyorum sana
beni çocukluğumdan ayıran.

İsmail Can Karakuş

Bir Őir

bir Őir okudum
Őairsiz
o çıplak gecenin koynunda
adını ezberleyemediğim.

bir Őir okudum
kitapsız
o mahzun gecenin sabahında
adını söyleyemediğim.

İsmail Can Karakuş

Bir Yaşamak Antik Acıda

bir yaşamak bir yaşamaya daha çıkmaz
ah karanlık yollar beni nereye götürdünüz
uğramadım bak kaç yıl oldu evime, yurduma
kaç yıl oldu seni görmeyeli
yaşamayalı başımı omzuna
ah karanlık yollar nereye götürdünüz
kim bilir kaç köprü geçtik
kim bilir kaç meydan eskittik
bir ömrü bitirdiğimiz an
kaldık mı en sonunda yapayalnız başımıza
ah karanlık yollar alacaklıyım sizden
şimdi nereden başlasam bir son
bir son nereden başlasam şimdi
ömrümü böyle böyle çürüttünüz.

İsmail Can Karakuş

Bir Yokuş, Her Gökyüzü, O Kadın, Bu Adam

bir yokuş çıkarken ayaklarım
kırmızılar içinde kalır
ama kan değildir bu.
her gökyüzü kendine bir açık kapı bırakır
geçerken geçerken bulutları
ama kaçmak değildir bu.
o kadın ismini bile unuttur
yoksulluğundan görünmez aynalarda
ama aşk değildir bu.
bu adam dünden razı sevdaya
hatırlar şiirlerin ona yaptığı fenalıkları
ama ölüm değildir bu.

İsmail Can Karakuş

Bizim İçin Bir Őir

ben bu Őiirle rttm üzerini
sen Őmeyesin diye
Őmeyesin ve
hep bana kalasın diye
böyle düŐünmek seni iyi oluyor
böyle düŐünmek ve hep özlemek belki.

ben nerde yıktım atımı hiç sorma
sorma bendeki cevaplar eski
bende bir dipsiz kuyu var ki
nerde bu ölümler
uymak zor adımlarına
karanlık iŐlemiŐ gözlerime değin
beni Şimdi bırak ve git.

uzun uzun ağladım dün gece
istesek bu Şiir bile yeterdi bize
el olmaya, umut olmaya
uzanmaya bir kere daha
bir kere daha boynuna senin
bir kere daha kavuŐtuėumuz o güne
son bir kere daha yeterdi bize
yaşamak için gözlerimizin içinde.

Şimdi geimsizim biliyorum
uğramıyorum da çoktandır kimseye
aman ne Şarkılar, ne bağbozumları
ne de o yaralı çocuklar
gittim peŐimden gelmediler
kaldım beni fark etmediler
ben nerde oyalandımsa artık
geciktim biliyorum bu son trenede.

İsmail Can Karakuş

Bu Dünyadan Nice Şairler Geçti

can yücel öfkenin şairidir
cemal süreya bir kayıp sevdanın
ilhan berk gizemin şairidir
edip cansever bir acemi yalnızlığın
sunay akın aklın şairidir
özdemir asaf mazlumların
ülkü tamer acının şairidir
nazım hikmet ran çok sevdiği insanların
ahmet arif barışın şairidir
ataol behramoğlu yurtsuzların
sezai karakoç yangınların şairidir
necip fazıl kışakürek inananların
ümit yaşar oğuzcan ayrılıkların şairidir
iskender derman över zamanın
yılmaz odabaşı dağların şairidir
ahmet telli göçebe kuşların.

İsmail Can Karakuş

Cinayet

bir Őir yazdım
boğuyor Şimdi beni.

İsmail Can Karkuş

Çanakkale'de Çocuktuk Bir Zaman

Sabahattin Ali ve Rıfat Ilgaz anısına

yaraların kabuk bağlayınca gel
ama ne olur gel cepheye
bir düğmen kopmuşsa kopmuştur
onu bırak kardeşine, gel.

çakıl taşlarını mermi yaptık
elimizdeki sapana
amacımız insan öldürmek değil
yeter ki kıymasınlar bu vatana.

çocuk akli işte
korkar kaçarlar sandık
attığımız taşlardan
analarımız dedi ki;
düşman askeridir onlar
hiç acımazlar
büyük küçük demeden
vururlar sizi
bırakın elinizdeki sapanı
inin ağaçlardan.

kuş seslerinin yerini
kan sesleri aldı bir zaman
gördük ki oyun değildi; gerçekten ölüyordu
Çanakkalede vatan uğruna savaşan.

abim dönmedi cephede kaldı
onu son kez göremedim ya içimde kaldı
hiç çıkarmadı üstündeydi hep kanlı gömleği
abimden geriye elimde; gömleğinin bir düğmesi kaldı.

İsmail Can Karakuş

Çocuklar

çocuklar tanırım güneş gibi gülen
elleri bulut bulut, gözleri yağmur
çocuklar tanırım kederden elbise giyen
yürekleri duman duman, ömürleri mahmur.

İsmail Can Karakuş

Dalgınlık

dalgınlığıma geliyor bir akşamüstü daha
kayıyor elimin altından
işte tam da o saat
seni düşünürken
gözlerim bağlı her zindanda
ölümüm geçiyor aklımdan.

biliyorum eskisi gibi olamaz hiçbir şey
yinede benimkisi bir umut
düşüyorum sonsuzun peşine
elle tutulur bir şeyim yok
zararına hep sensiz geçen gece.

biliyorum kaybedilen zaman değerliydi
gitmeden önce
senle değişti anlamı bir şeylerin
biliyorum eksidim senden geçince
ama sokaklar öyle mi
hınca hınç her yanım
insan iskeletleri
adını sen koy istedim bu yalnızlığın
kaybeden yine ben oldum sevgilim.

benzemiyorum bir akşam önceki dalgınlığıma
ne ocağı açık unuttum
ne de anahtarı kapının ardında
yüreğimden başkasını dinlemedim bu defa
senden sonrasını da hiç sevemedim sevgilim.

İsmail Can Karakuş

Diclenin Aşkı

bir kalem sırra erdim
bıçağın kemiğe dayandığı saltanatta
ağlama dicle
sana ağlamak yasak
yüzünde parçalanan ay kırıklarında
muaftın hayattan
ölme dicle
sana ölmek yasak.

gel çok bir ağrı gibi yüreğime
gel çok bir yangın gibi ciğerime
dicle kalk uyuma bu gece
kavgaya düşmüşüz
dip dibe, seninle, ölümüne.

bir kuş gördüm dicle gözleri yok
bir kış gördüm dicle baharı yok
bir dert gördüm dicle çaresi yok
bir yürek gördüm dicle seveni yok.

şimdi kan olur bütün pamuk tarlaları
pirinçler dişlerimizi kırar
ah ne çok çocuklar öldürülür burada
töremizin içine tüküreyim dicle sen kıyma bana.

diclem; üzüm pekmezi değil bu
karın üstünde zulme akan
saplanan bıçak geri çekilmez
diclem; sen üzme beni
vasiyetimdir nehir yataklarına gömün bedenimi
diclem; ağlama her ayrılığın vardır elbet bir nedeni.

ellerinin toprak kokusunu özledim
suyunda bu sevdayı yıkadım, besledim
aktın içimde taş üstünde taş
baş üstünde baş koymadın
yine de sana kızmadım diclem
sana kızmadım.

ve dedim ki diclem var gücümle sana
ölümlüdür bu zalim dünya
acıması yok kıyar her gün yeni bir cana
Allahın emridir er geç çekip gider ruh
diclem sen kalkta ben yatayım mezarına.

diclem sen kalk ben yatayım mezarına
seni kim öldürdü diclem bir namus belasına
daha 13-14 yaşında, girmeden ergenlik çağına
diclem sil ne olur gözünün yaşını, ağlama
insanın bu kara yazgisına.

ne güzel de duruyor oysa

toprakla toprak
maviyle mavi
insanla insan oluyor dicle
sır gibi gömülüyorum soğuk sularına
ne söğüt dalları
ne zeytin ağaçları
kimse sarmıyor beni dicle
senin sardığın kadar.

bu kan yüklü bulutlar da neyin nesi diclem
bu töreler, bu yazgılar da neyin nesi böyle
üstümde emanet duruyor hangi hayatı denesem
olmuyor diclem olmuyor; kanım damarımda durmuyor.

sen inatsan bende inadım dicle
yol vermesende korkmam içinde ölmeye
yalanım yok dicle sevdim seni bir kere
gel dicle bir gül şu garip hâlime.

diclem 13-14 yaşında
düşmüş kalbi sevda kışına
diclemi vermemişler sevdiği yâra
diclem boyun bükmüş zamana.

kimler gelmiş kimler geçmiş
diclem akmış, diclem büyümüş
evlenecek çağına geldiğinde tam
diclemin bembeyaz gelinliği
al kanlara düşmüş.

diclem kırma şimdi kolum kanadımı
ardımda bekleyenim yok dönmem geriye
diclem sorma hâlîm harap, hâlîm ziyan şimdi
ardımda sevenim yok ürkerim, bakamam geçmişime.

ey dicle; sen çağlarsın
ben ağlarım yüreğinde
sazım kırık
çalmaz gurbet ellerinde
ey dicle; sen susarsın
ben boğulurum nefesinde
yüreğim çırılçıplak
kanar durur her gece.

dicle; bir ömür de böyle bitti bak
ne ten kaldı yaşayan
ne ruh kaldı ölümsüz
bak her renk karanlığa benziyor artık
bak her çocuk biraz katil
bak cinnetler öğreniyor hayatımız
bak ayrılıklardan arta kalanız
dicle ışıkları söner birazdan şehrin

koynuma alır uyurum seni sessiz sakın
kimse anlamaz yağmurun yağdığını üzerimize
toprak olurum, taş olurum
yüreğinde yatarım kefensiz.

İsmail Can Karakuş

Doğa

bu çimenin üstünde biraz duralım
ben yeşili görmeden büyüdüm
yeşili görmeden ölmek istemem
ne olur yeşili görelim.

bir kuşun kanadından öpelim
bir kuşun gümüş kanatlarından
kuş seslerini duymamış olanlarımız var aramızda
ne olur kuş sesini duyalım.

şu çeşmenin başında biraz oturalım
ben avuçlarımdan su içmedim daha
avuçlarımın tadı nasıl bilmem
ne olur su içelim.

bu bulut benim olsun bana benzeyen
şu bulut senin olsun sana benzeyen
o bulut bizim olsun bize benzeyen
ne olur bulutları sevelim.

İsmail Can Karakuş

Düğme

Hiç değilse beni
Bir düğme olarak dik gömleğine
Hani iç yüzünde, yedekte
Koparsa bir düğme onun yerine
Öyle tut hiç değilse
Razıyım buna bile.

Gerekirse karanlıkta bırak beni
Günyüzü gösterme
Sevme de
Adımı da bilme
Yaşadığımı bile düşünme
Ama gömleğinde durayım
Sakla beni hep üzerinde.

İsmail Can Karakuş

Dünyadan İniyorum

dünyadan iniyorum
ayaklarımın altında bir bulut kalıyor
sorsam neredeyim
hangi yara benim
durup durup pencereden bakıyorum
ölü müyüm, diri miyim, ben neyim?

dünya dediysem öyle geniş, öyle ferah değil
seninle sıkış tıkkış girmişiz içeri
tabi sen beni bilmezsin ama
ben seni iyi biliyorum.

dünyadan iniyorum
yüzüme bakmıyor sokaklar
gözlerim benim değil
gözlerim benim değil
gözlerim benim değil
yüzüme bakmıyor sokaklar
gözlerim benim değil
benim değil
yüzüme bakmıyor sokaklar
yüzüme bakmıyor sokaklar
gözlerim benim değil.

İsmail Can Karakuş

Elini Tutan Benim Elim

indi yeşilin dalından
elinde bitmemiş bir kök
hangi zaman, hangi şehir
nereye uzanır.
bir suyun dibinde bir meçhul aşk
şefkatle yıkanır.
gece midir geçmeyen
yoksa saatler mi acemidir
düşündükçe seni kalbim parçalanır.

indi yeşilin dalından
elinde bir yay bir de ok
ah kaderim bu benim
gümüşle vurulur
aralanır gök.
yırtılan yerinden yıldızlar dökülür geceye
hiç sorma hangi yıldız benim
merakla bakan hangi göz senin
hangi el elim
hangi yanık türkü senin
sen Leyla ben Mecnun
dedim ya kaderim bu benim.

indi yeşilin dalından
elini tutan benim elim...

İsmail Can Karakuş

Evlat Acısı

nasıl da habersizsin
senden ayrı büyüyen otlardan
kent iki büklüm
kanlı iki eli yakanda
onca zaman sustum ben bu meydanlarda
gül kurudu
çeşme kurudu
düş kurudu
ötelere ötelere gelir ya hani göçebe kuşlar
o kuşlar kurudu
taşın daha bir taş olduğu yüreklerde
ceylanların gözlerinde ki pınarlar kurudu
avcılar yavruları vurduğundan beri
evlat acısı çeken o garipler kurudu.

İsmail Can Karakuş

Ey Hayat

gecenin ortasında duruyor dūřkūnlūđūm
hayat yine berabere
içimi yakıyor bu hūzūn
evli evine
kōylū kōyūne
ya ben
ben ne yaparım
sensizliğimle
çıksam Şimdi sokaklara
donar kalırım.

iřđımı aldın yetmez mi daha
aç bıraktın, susuz bıraktın
yalnız bıraktın beni yetmez mi
hep kanayıp duruyor bir yerinden bu yara
tutmuyor elim ayağım yetmez mi
yūzümü gōmūp soruyorum toprađa;

bu acı bize yetmez miydi
ōlūlerimi vermez misin ey hayat?

İsmail Can Karakuş

Eyvallah

bittiğini biliyordum o son bardak çayın
soğuyarak bittiğini, acıyarak bittiğini
ağlayarak biliyordum...

gecenin yarısından anlamıştım hem bunu
ay sızıyordu, kan sızıyordu
gecenin yarısından can akıyordu...

bir kuş bile konmuyordu ki artık parmağıma
eyvallah!
peki, ben bu acıya ne demeliyim şimdi? ..

İsmail Can Karakuş

Galatadan Bakarım

Galatadan bakarım
gözlerim hep Anadoludur benim
şimdi anam bekler
dönerim bir gün diye
ah bu gurbet eller
kimimizi katil
kimimizi verem eder
akar Boğazdan şiirler
köpük köpük suların üstünde
duyarım Kanlıcada bir yiğidin ölüm haberini
kimse bilmez o garibin nedir ölüm nedeni?

Galatadan bakarım
saatler çıkmaz burada
sabah kanla uyanır
akşam kanla uyursun
Galatadan bir delikanlı dünyaya haykırır
-bulun diye katilimi
-bulun; beni kim ne için öldürmüştür?

Galatadan bakarım
babamı gözlerimin önünde yıkarlar
alır götürürler babamı
her akşam bu kentte bir yetim ağlar
kimse sormaz neden ağladığımı.

Galatadan bakarım
bu İstanbul eski İstanbul mudur?
bir zamanlar şiirlerden geçen bu kent
şimdi ayrılıkların başkenti olmuştur.

Galatadan bakarım
koklasam toprağını buram buram
yarimin kokusunu duyar gibi
sonra yaşlasam başımı usulca
anamın göğsüne koyar gibi
saklar mı beni bu kent?
korur mu beni yalnızlığımdan?
konuşur mu, susar mı bilmem
kim geçer artık kapımızdan?

Galatadan bakarım
Kadıköyde bir yangın çıkmıştır
Üsküdar'da bir ev yanmıştır
hani nerede benim umutlarım?
İstanbulun üzerini kara bulutlar sarmıştır.

Galatadan bakarım
bir çığlık böler geceyi
bin çığlık ardından böler
geceyi devriyeler basar
bilinmez nedir içimin kederi?

Galatadan bakarım
yüzüm yüz yıllık benim
bilinmez yaşım tam yüz yıllık
duyduğum acı, çektiğim çile yüz yıllık
Galatadan İstanbulla bakarım
Galatadan öldüğüm güne
maşalardan kalkmaz artık başım
Boğaza karışır gider kanım gözyaşım...

İsmail Can Karkuş

Gamlı Baykuş

sokağın en tepesidir
gördüğüm ve görüdüğüm o yer
dizimde eski bir gece
dilimde paslı bir hecedir
şu benim uykusuzluğum.
ele avuca sığmam ben
yağmurdan soğuktan pek anlamam
yaşlarım başımı bir ölü ağaç bulduysam ne âlâ
iyi sevinir ve iyi giyinirim
varla yok arasında
durup bir an uzun uzun düşünürüm
ne yapsam bilirim geçmez ki üzerimden
geçmez ki mahmurluğum ve
benim şu gamlı baykuşluğum.

İsmail Can Karakuş

Garipliğimi Unutarak

bir dut ağacı olmak isterdim
her gece baharın koynuna girip
uyumak isterdim usulca
ve ölüm sularında yıkanarak
açılmak isterdim yüreğimden bir denize doğru
garipliğimi unutarak.

İsmail Can Karakuş

Gidenler

kırık bir cam parçası
etin içinde nasıl ilerlerse
hayatta ömür içinde
yapayalnız zamanlara ilerliyor.

artık gün batımından anlıyoruz
gideni, gidenlerin bizden götürdüklerini
sulara kir karışıyor
biten her şey zehirliyor kalpleri.

-ah yine elde var hüznün mü
ayaz mı, talan mı, tarumar mı
ömür dediğin kısacık bir an mı
iki yoksul nefes arasında
iki paslı tren rayı
hiç bir zaman kesişmeyen ayrılıklarda.

İsmail Can Karakuş

Gitmek Mümkün m?

senin kokunda gizli
bütün karanfillerin kokusu
ve İstanbul göz bebeklerindeyken
gitmek mümkün m?

gözyaşlarında gizli
denizin o mağrur tadı
ve sırf bu yüzden
deniz kokar gözyaşları.

İsmail Can Karakuş

Göçmen Kuşları

babam'a

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
içinde sonsuz gece
içinde sonsuz hüzün
içinde ele-avuca gelir üç-beş satır
ötesini aramıyorum.

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
uykusuzluğundan öperek en çokta seni
geçmişimden-bugünüme
bugünümden-geleceğime
kalman için güzelliğinle
işte bu satırları yazıyorum
bilirsin şiirler en çok gece gelir üzerime.

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
yani göçtükleri yere
yani hayatın başladığı ve son bulduğu
kanımdan, terimden, gözyaşımından arttırarak bırakıyorum
ikinci bir şansımın olmadığı.

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
öncelikle zamanımı, öncelikle anılarımı
zırhımı çıkartıp asıyorum
yorgunluğum kalmıyor üzerimde
üzerimde ne varsa bırakıyorum.

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
sabah olmak üzere
şimdi sen uyanmak üzeresindir diye
sabahın serinliğini de bırakıyorum.

bütün yaşadıklarımı göçmen kuşlarına bırakıyorum
ve ardından bakıyorum son bir kere.

İsmail Can Karakuş

Gökyüzü Olamamak

gökyüzü deliliktir
gitmek ister buralardan
elinde bir kırık pena
perişandır rüzgarların ortasında.

içimde seni (s) aklıyorum
biliyorum suçlusun
biliyorum çok güzelsin ama
gökyüzü deliliktir
ağlamak ister hıçkıra hıçkıra
affet beni sevdiğim
bir gökyüzü bile olamadım başında.

İsmail Can Karakuş

Gökyüzünün Aşkı

gökyüzünün biri birgün
gelmiş dayanmış kapıma
bu solgun mavide kim böyle desem
bilmez yenik düştüğünü kara kışa.

gökyüzünün biri birgün
gelmiş dayanmış kapıma
aşığım diyor çok aşığım
çok üşümüş deniz kızlarına.

İsmail Can Karakuş

Gözlerin

gözlerinin biri ufka bakardı
biri sönmüştü yalnızlıktan
gün saklamış içine
zaman saklamış
deli ederdi sessizlik insanı
söz saklamış.

gözlerinin biri çok bilmiş
biri hâlâ efendi
hangisine baksam bilemedim
gece aldanmış
ışık aldanmış
ölecek gibi tükendiğinde
insan aldanmış.

gözlerinin biri dipdiri yaşıyor
biri dondurmuş yaşlarını
adını sorsam bilemeyecek
üşümekten yakınıyor
karanlıktan yakınıyor
hangi yara da kabuk bağlayacaksa artık
ölmekten yakınıyor.

gözlerinin biri diğerine benziyor
diğeri ona benzemekten kaçıyor
gözlerinin biri mavi, biri yeşil
insan ikisine de aynı anda bakmaktan korkuyor.

gözlerin gözlerin gözlerin
kıyısı var denizlerime
bir çıkıntı gibi duruyor gökyüzünde
insan tanımaktan yorulur
bir baksa gözlerinin ta içine.

gözlerin gözlerin gözlerin
sana ait değil bunlar
seninle beraber ölümlü değil
bir parça seninle birlikte yaşıyor
ama sonsuzluğu sana ait değil
dünyada senden ayrı duruyor.

İsmail Can Karakuş

Gözlerini Sakla Ne Olur

gözlerini sakla ne olur
gözlerini sakla ne olur.

karanlık denizlerde boğulmasın sesin
kan sıçramasın üzerine
koparılmasın gülün.

gözlerini sakla ne olur.

köhne akşamlarda acıyı yutkunurken
şarabına kanın sızarken ipince, kıpkırmızı
biraz daha dayan ve
gözlerini sakla ne olur
gözlerini sakla ne olur.

İsmail Can Karakuş

Gözlerinin İçinde Yaşamak

ne kadar kısa olsa da
bir o kadar anlamlı olurdu hayat
gözlerinin içinde yaşasaydık eğer.

İsmail Can Karakuş

Gülün Kanı

issiz bir kırmızılıktı gülün kanı
sevdası buram buram hasret kokardı
dağlarda dolaşsa yüreğine sığmazdı
sığmazdı mermi çekirdekleri o küçücük yüreğine
ölüm kusardı.

içine kara bir deniz damları
yemyeşil gözlerinden kanlı yaşlar akardı
issiz bir türkü çığırıldı geceden
geceyi kan uykusu sarardı
ölüm yutkunurdum ben.

İsmail Can Karakuş

Herkesin Gözyaşı Kanlı Akar

kimsesiz çocuklara

çocuklar geçirdi sokaklardan
içimde bilmediğim bir hüzün
çocuklar analarının ellerinden tutmuş
bense ellerimden korkardım.

avuçlarım yanardı hep
dokunsam parmaklarım kırılacak gibi
ve öyle hassas ki yüreğim
kaybettiği balonu için ağlardı.

kaç sabah oldu güneş doğmayalı
kim bilir bu yüzden kaç bebeği sütten kestiler
kan kırmızı nehirler akıttılar gökyüzünden
bir denizim vardı onu da aldılar elimden.

gökyüzü pul pul döküldü elime
gökyüzünün ağlamasıdır bu
kanlı gözyaşlarıdır ki
herkesin gözyaşı kanlı akar.

İsmail Can Karakuş

Hüzün

nasıl dökülürüm saçlarından koparak
çünkü gecenin en sessizi benim
aşkı da, seni de içimde yaşayarak
yürürüm, çünkü acıların kendisi benim...

nasıl büyürüm saçlarından tutunarak
gecenin kuşkusudur çünkü artık yüzüm
korkaktır, aranıyordur, bulunacaktır da
çünkü gecenin son katilidir hüzün...

İsmail Can Karakuş

İssız

ıslanmış bir parke yol
ortasında ben yalnız
kamburu çıkmış sevdalarımın
yaşamın kenarında bir ben bahtsız.

yanmış kuşlarımın kanatları
dışarıda evsizler yanmış
kırkı çıkmamış umutlarımızın
üstüne ne yağmurlar yağmış.

ıslanmış bir parke yol
ortasında ben yalnız
eğilip defalarca öptüm alınından
uyanmadın, rüyanda bir sen yalnız.

düşmüş balıklarımın pulları
kitaplarda abdallar düşmüş
birbirlerinden habersiz yaşarken tavşanlar
onlara ne dağlar küsmüş.

İsmail Can Karakuş

İçimi Yiyen

evimin önünden geçiyorsun öğle sonları
öğle sonları, yaz başları
kirli bir duvar var sade aramızda ama;
sen girmezsin içeri, beni koymazlar yanına.

başımda altı-üstü bir bulut
özgürüm diyor bana pencereden
içimi yiyen ne özgürlük ne de yalnızlık
içimi yiyen görüpte gelememek yanına.

İsmail Can Karakuş

İnsanoğlu

sahi ne iyiydiniz, ne iyi
günlere bölmüştünüz güzelliğinizi
aylara, yıllara hatta
ölümden önce ne varsa kapınızda.

sahi kimdiniz, neciydiniz
saçlarınız neden bir kırmızı bir mavi
anlaşılamayan laflar gibiydiniz
bazen akıllı, çoğu zaman deli.

sahi geçmiştiniz, gelecektiniz
iyileşecektim bir gülseniz
ah! bir gülseniz gün doğacaktı
çiçek açacaktı bahçemiz.

sahi zengindiniz, fakirdiniz
bilirim geçinip giderdiniz
bir gün omuzlarda geçtiniz
sordular nasıl bilirdiniz.

İsmail Can Karakuş

Kadınım

anneme

ben gidince ardımda hüzün bırakırım derdin
kadınım yaraşıyor sana hüzün gitme
bak bütün hüzünlü şarkılar da senin için
kadınım yaraşıyor sana hüzün gitme.

kanatırcasına ısırıyorsun ya dudaklarını
kanatırcasına gül kırmızı dudaklarını
gül kırmızı dudakların iki büklüm
kadınım yaraşıyor sana hüzün gitme.

acı çeken bir kadının suratına bakıyorum
gözleri aynı senin gözlerin
elleri aynı
baktıkça çağırıyor beni o kadının hüznü
sesi aynı senin sesin
kadınım yaraşıyor sana hüzün gitme.

İsmail Can Karakuş

Kan Mevsimi Kırlangıçları

gözlerim tedirgin kuytu akşamlarda
üzerime eğil uzat dudaklarını
kan mevsimi kırlangıçları geçer gökyüzünden
üzerime eğil kanat yaralarını.

İsmail Can Karakuş

Kapanmayan Yaralar

böylece biraz daha uzuyor boynumuz
kaburgalarımızdan uzuyor, öğle sonralarından
bir balık nasıl oluyor da sevmediği denizlere düşüyor
bize de aynen bu oluyor
çalkalanıyor içimiz ağzımızda.

istemeye istemeye akşam ediyoruz günü
sende yalnızlık, bende hicran yarası
gömülüp gidiyoruz daha ölmeden
ölmeden daha selamız okunuyor vakitli vakitsiz
düşüyoruz bir anlaşmazlığın peşine
sen hiç ağlamayan, ben dilsiz.

böylece biraz daha uzuyor boynumuz
gölgemiz dönmek üzere çekip gidiyor bir akşamın ardından
bilmeden bir uçurum gibiyiz
düşükçe düşükçe kendimizi arayan
hani zordur vazgeçmek bir aşktan
hani elini versen yüreğini kapar karşıdaki
böylece hatırlanmaz bazı pişmanlıklar
böylece akıldan hiç çıkmaz bazı yalanlar
derinleşir yıllar geçtikçe
senden bir parça olur kapanmayan yaralar.

İsmail Can Karakuş

Karanfil

güzelim
bardağın içinde kırmızı bir karanfil duruyor
dudakların kadar kırmızı bir karanfil
baktıkça yüzüm hırpalanıyor
yüzüm karanlık sulara vuruyor
ömrüm gecelere bitiyor baktıkça
ey kar beyazım, kan kırmızım ey
bu karanfil sana çıkıyor, sana açıyor
baktıkça, baktıkça öleceğim derdimden ey.

İsmail Can Karakuş

Karanlık

sessizliğinle büyüt sesleri içinde
sonra birden patla
sonra birden boşal dünyaya
renklerini ekle mevsimlere
şarkılarını ekle
sonra ölmüş bütün çocukları
yeniden getir dünyaya anne.

İsmail Can Karakuş

Kayıp

şimdi ayaz yok
gecenin omuzlarında bir yokuş çıkıyorum
temiz bir yatağa uzanıyoruz seninle
uykumdan ne trenler geçiyor bilemezsiniz
orada duruyor gökyüzü bak
bir durak oluyorum acılarından inmen için senin
sen ellerini koyuyorsun en büyük bahisler için
ben zarları kaybediyorum o an.

İsmail Can Karakuş

Kedi ve Adamın Ölümü

biliyorum öleceksin
bir kedi görecek seni
sen kediyi göreceksin
başka kimseler görmeyecek sizi.

biliyorum öleceksin
herkes gibi
ama en başta onun için
kendin gibi.

biliyorum öleceksin
başucunda bekleyeceğim ben seni
kediler olacak yanımda
herkes kendi dostu için burada
onlar miyavlayarak
ben ellerim açık duayla.

İsmail Can Karkuş

Kent ve Yalnızlık

yüzümü okşayan bir rüzgârım olmalı
acılar gitgide katlanırken bu kentte
aklıma ıslak bir martının titreyişi düşüyor
ve bembeyaz bir bulutun çığlıkları.

yüzümü okşayan bir rüzgârım olmalı
bu kentte yağmurlar kan renginde
bu kentte bulvarlar karanlıkta kalıyor
korkuyorum anne yalnız yürümeye.

İsmail Can Karakuş

Kış

içimiz titriyor
bu sıcak yaz günlerinde
bir kış şiirinin üstüne
konuşurken.

İsmail Can Karkuş

Kimi Görsem Beni Sen Sanıyor

hayatım; hep köşe başları ile
satır aralarında sıkışıp kalıyor
cinnetime hâlâ bir isim bulamadım
kimi görsem beni sen sanıyor.

utanıyor yüzümden kimi görsem
kimi görsem ömrümden çalıyor
geçmişimi kirletiyorum seninle yeniden
çünkü kimi görsem beni sen sanıyor.

İsmail Can Karakuş

Kuş Sesi

Nasıl oluyor bir kuş sesi
Güneye inmiş ölülerini topluyor
Daha çok hatırasız günleri
Yaz sıcağında dallara konuyor.

Dalların biri kuru biri yalnız yeşil
Kuş mezarlarına çelenk oluyor
Nasıl oluyor bir kuş sesi
Ölümden fazlasını buluyor.

İsmail Can Karakuş

Kuşların Kanatları

bir gün hep denize baktı
bir gün uzun uzun
saat kaçtı bilmiyordu
kuşlar tellerden havalandı.

bir gün bakmaktan sıkıldı
bir gün kendinden
saat kaçtı düşünmüyordu
kuşların kanatları tellerde kaldı.

İsmail Can Karakuş

Kuşun Adı Şair

bir kuş vardı
kendini bir apartmanın boşluğunda sıkıştıran
evlat acısı çeken yıllarca
bir kuş vardı
üstü başı hep kan.
aynalardan geçse
görünmezdi onun gölgesi
ya da bir akarsuyun kenarına inse
inmezdi suya nefesi.
bir kuş vardı
adı şair olan
kül gibi, külden gri
acılar arasında seferi.

İsmail Can Karakuş

Leyla

Leylaydı inmeyen yere
süresiz bir bakışmanın tam ortasında kalan
yüreğinde üryan bir sevgi ile
acı değil acıdan da öte
aşk değil aştan da öte duran
bir gece yarısı nasıl susarsa insan
o da ağlamıştı Mecnunun göz pınarlarından.

İsmail Can Karakuş

Leylaklar

bana getirdiğin leylakları anlatıyorum
leylakları değil seni.

İsmail Can Karakuş

Mandalina Kokuları

gözlerin deniz olur
yüreğin yosun kokar ya
o bilmediğimiz diyarlar da
belkim bir şarkı söylenir
bir perde çekilir gözlerimizin önüne
telörgülerde buluşan parmaklarımız konuşur
hani göz gözü görmez
hani konuşsan kimse duymaz seni
hani birden işitilmez olur ayak seslerin
hani avuçlarına şiirler yazarsın ezberlemek için.

kim özlerdi mandalina kokularını?

yüreğimden güneş ışıkları geçince
yedi renge ayrılıveriyor
işte o zaman seçebiliyorum
ağacın yeşili ile
denizin yeşilinin bir olmadığını
bir tutmuyorum senin gözlerinle
bir ahtapotun gözlerini
sana milyonlarca ahtapot gözü topluyorum
senin bir gözüne karşılık.

en büyük yalnızlıklara
yelken açmış
bir geminin içindeyim şimdi
derin denizlere alışmaya çalışıyorum.

ağırlığımca çekiyor beni hayat
diz boyumu geçmeyen sular da
kendi ağırlığınca bir karanfil
yenik düşünce yer çekimine
avuç içleri kanıyor.

uzun yollar boyunca
mandalina bahçelerinden geçiyorum
seçiyorum aralarından
sana benzer olanları
en güzel olanlarını.

denizin maviliği gözyaşlarıdır
ağlayınca deniz kokar gözyaşları
ağlayınca balık
ağlayınca yosun
ve birazcıkta İstanbul.

kim inanırdı
kendini bilmez üç-beş martının
içimde saklandığına
ve mandalinaların
bu kadar güzel koktuğuna
kim inanırdı söyle.

İsmail Can Karakuş

Mutlu Gibi

karton evler yapıyoruz kendimize
içinde acılarımızı besliyoruz
içinde yalnızlıklarımızı birde
birde şu kahredici sessizliği
gündelik seslere bölüyoruz ki
alışalım diye
alışalım her şeye
ne varsa bizi bitiren
bir sülük gibi damarımıza yapışan ne varsa
ne varsa yaşama sevincimizi alıp
yerine hüznü koyan
hepsine alışalım diye
bir akvaryumun içinde
mutlu gibi her gün oyunlar oynuyoruz
mutlu gibi her gün gülümsüyoruz birbirimize.

İsmail Can Karakuş

Ölen Çocuklar

nasılda korkardı gece yarılardan
gözlerin bazen küldü bazen deniz
toprağa bir damla kan akıtsan
gün döner akşam olur çocuklar ölüdü.

bilirsin dağlar ölümlere sığmazdı
kalbini delen mermilere sığmazdı
ölümler hep ayrılıklardan yanaydı
bilerek ölüme yürüyenler ağlamazdı.

nasılda kanadı bir vakit kalbin
nasılda usul usul ağladı alevlerin
aylar geçti yıllar geçti de
ölen çocuklar resimlerde hiç büyümedi sevgilim.

İsmail Can Karakuş

Ölü Kelebekler

anneme

ölü kelebekler doğurdun
düşlerin karaydı
düşlerinden önce gülüşlerini eksilttin
sonra birer birer sevdiğin insanları
yalnız kaldın
yalnızlığın acımasız kalıntılarını
hayatın boyunca hep üzerinde taşıydın.

kandan elbiseler giydirdin mutluluğuna
hep hüznün gölgesi altında kaldın
tırnaklarının üzerine katledilmiş kentlerin adını yazdın
yorgunluğunu dalgın dağların teşne bakışlarına yükledin
ve kimliğine kanla ekledin hayatını
ölü kelebekler
ölümü doğurdu karanlıktan
bahar yangınlarına boğdu seni
küllerin gri dalgaları yuttu nefesini
konuşamadın, anlatamadın, yürüyemedin bile
ölüm loşluğunda sadece şarkılar dinledin
için boşaldı
uçurumlar baladı bakışlarını
terlemiş avuçlarını güneşe açtın
anlamadı kimse; eriyerek öldüğünü anne.

İsmail Can Karakuş

Ölü Şairler Sokağı

1.

bu sokak benim
hadi en başından başlayalım
bugün günlerden cumartesi; koşalım
bugün günlerden pazar; susalım
hadi oturup en başından ağlayalım
şurada duran gökyüzümüz olsun
şurada duran yalnızlığımız olsun
kimseye görünmeden saklan ne olursun
korkuyorum bir çiçek vuracak bizi
korkuyorum annen bulacak bizi.

2.

duvarlarda örümcek ağları
sarmışlar kenti büsbütün
mevsimlerden bir ilk yaz akşamı
şairlerini yazıyor
duvarlarına örümceklerin bugün
ölü şairler sokağı
durmuş bir eski zaman içinde
bak yol yakınken dönelim
çocuklar aç evde
saatler de katil bu gece.

3.

okulu kıran öğrenciler anlar beni
içimde hep suçüstü yakalanma endişesi.

İsmail Can Karakuş

Ölülerle Pek Lafa Dalmayın

yüreği imla hatalarıyla dolu bir cümle gibi
kendini hep belli ederken
onun aklında kuş olmak özlemi
yaşamak için yeniden
her şeye inat dimdik ayakta dururdu.

nasıl oldu da birden hatırladı
dilinin ucunda ki uçmak sözlerini
havada ki martıların tek tek adlarını sorsan
hiç kuşum yok bir çırpıda sayardı
sanki martıların ondan hiç haberi yok
-ah daha neler
sanki uçmaya gelmemişlerdi beraber bu dünyaya
olabilir miydi
ama sanki.

nasıl oldu da birden hatırladı
mezarı deniz gören bir dağın başındaydı
ama martılar; aklının hep bir kenarında
yaşama doğru hep uçmaktaydı.

İsmail Can Karakuş

Ölüm ve Hayat

gün doğmadan
yaratılan o yitik ülke
önce karlar arasından sıyrılıp
sonra kana dönen suları
göğsünün bir kenarında
set çekmiş tutuyor
bir çingenenin aşkı
kimin umurunda ki
elinde ki klarnet
dile gelmiş konuşuyor
ki rüzgar anlar ancak onları
o da atına binmiş kaçıyor
gül desen kendi derdine düşmüş
bülbül desen çoktandır üşüyor
bu geçitten kim geçer önce
ölüm ve hayat birbirine karışıyor.

İsmail Can Karakuş

Ölüm Yakışmıyor Sana

büyükbabam'a

yakışmaz bazı geceler bazı sabahlara
bir ölüyü andırır bazen sessizlik
oysa ben babam için
daha çok şiir yazmak isterim
ve okumak ölmeden karşısında
okumak isterim.

yakışmaz bazı geceler bazı sabahlara
bir ölüyü andırır bazen sessizlik
yaşamaktan kim bıkar ki
ama ölüm
çalınan son ders zili gibidir
bir daha okulların hiç açılmadığı.

İsmail Can Karkuş

Öyle Güzel Uyuyordun ki

öyle güzel uyuyordun ki
uyandırsam dağlar yıkılacaktı
hem ben seni en çok
uyurken seyretmeyi severim
öyle güzel uyuyordun ki
utandı doğmaya güneş
gece hiç böyle güzel uyuyan
bir kadın daha görmemişti
öyle güzel uyuyordun ki
bütün melekler başucunda bekledi
seni seyretti sabaha kadar tanrı
öyle güzel uyuyordun ki
uyandırsam ölecektin.

İsmail Can Karakuş

Rüzgara Karşı Durmak

perdenin arkasından sesi geliyor
oysa ben senin sesini hiç duymadım, tanımıyorum da
sesin bir yavru ceylana benziyor
halbuki ben ceylanları da bilmiyorum, tanımıyorum da.

bir su birikintisi var önümde yüzü asık
önümde tavrı asabi bir bitki örtüsü de var
ayın düştüğü söyleniyor dün geceden beri
buralar çok karanlık kuşlar rüzgara karşı ölüyor.

İsmail Can Karakuş

Saatler Ölümü Vuruyor

şimdi saatler ölümü vuruyor
küle dönmüş avuçlarımda elin
ömrüme kanla yazıyor adını ayrılık
son kez dokun şimdi yüzüme
son kez bak ne olursun gözlerime
şimdi saatler ölümü vuruyor
uğuldayan bir rüzgar gibi git
her su bir yol bulur ya kendine
her ayrılıkta bir aşk bulur
şimdi saatler ölümü vuruyor
aynalara bırak suretini sevgilim
teşne bir kalp bırak avuçlarıma
dağların kül rengi akşamlarını bırak
gözlerinden bir damla bırak yangınım
şimdi saatler ölümü vuruyor
beynimde bir tümör seni hatırlatıyor yalnızlığıma.

İsmail Can Karakuş

Salak Çocuk

yalnız benim cesedim
sokağa düşmüş
eğildim
cansız ellerimin arasında ki
klarneti aldım
gövdemde ki boşluk
bir gökyüzü saltanatı
ah be salak çocuk
aşkın iyisi kötüsü olmaz
bunu geçte olsa anladık.

kalbimin kapısı boşluğa açılıyor
ayaklarım bulut olmasa
çoktan düşmüştük biz
ayrılık bağında
paranoyak bir üzümle
aynı masaya oturduk
ah be salak çocuk
şarabın ucuzu pahalısı olmaz
bunu sarhoşken anladık.

İsmail Can Karakuş

Sana Sığınmıştım

denize sığınmıştım
çünkü tam ortadan yırtılan
bir bilet kadar savunmasızdım
çünkü üşüyen bir kâğıt gemiydim
ve yalnızdım.

gökyüzüne sığınmıştım
çünkü gönlümün ayazında
kuşlarım donuyordu bir bir
ve sokak köpeklerim
zehirlenerek ölüyordu içimde.

sana sığınmıştım
çünkü yaralıydım
kan kaybediyordum
ve yaramı saracak
merhametli ellerin
senin ellerin olduğunu biliyordum.

İsmail Can Karakuş

Sen Eşit Değil Ben

her şey bir gün arar ve rengini bulur
çıkarc kuytulardan
bambaşka günlere uyanır
her şey uyanır bir gün uykusundan
kalmaz karanlıkta hiçbir şey
günler biraz da bunun için vardır zaten.

umulmadık bir zaman
çıkıp gelmen için
bunu neden söylüyorum
kapının ardında ki ben
bunu neden söylüyor
neden meraklı bu kadar
bir düşün
acıya ve kandırılmaya
vurulmaya neden?

çünkü aşk; bir dişin
sonsuz kere sızlaması gibidir
çeksen boşluğu hissedilir
kalsa sızısı.

çünkü aşk; tek hecedir
ne başına bir sıfat alır
ne de sonuna bir isim
o yalnızca acıların bir başka deyişidir.

İsmail Can Karakuş

Sen Giderken

bir tramvaydan iniyorum ama nasıl
nasıl nefessiz kalıyorum
oysa ben İstanbulsuz edemem bilirsin
bilirsin hiç bir şeyim
sensiz yaşamayı göze aldığımda ben.

saatim ama doğru ama yanlış
hep bu sokaklar çıkıyor önüme
hangi sayfayı çevirsem gözlerine rastlıyorum
ama senin ama değil bilmeden
şiiirlerle ağlıyorum.

kırmızı bir gökyüzü kalıyor aklımda
mevsimler sana benziyor sen giderken
bu şehri alıp gidiyorsun
bu şehir artık hep yoksul
sen giderken susuyorum
tarifsiz büyüyor acılar.

İsmail Can Karakuş

Senden Sonra

dişlerimin arasında tuttuğum o kitap
böyle gecelerde okumaya gelmez
yatağımın üzerine düşerken ayışığı
pencerenin korkuluklarından sıyrılıp gelen o
gümüş ayışığı
bana memleketimi anlatır
anlatır uyuyamam sevgilim oy...

saat sabaha karşı dört
örtmüşüm ölülerimin üzerini
saat sabaha karşı dört
senden sonra hiç gün doğmadı ki.

parmaklarımın arasından geçer bir sessizlik
böyle gecelerde seni düşünür içlenirim
elim ayağım birbirine dolanır
gelmek istesem yollar kapalı
sarılmak istesem tel örgüler var aramızda
hem unuttum nasıldı dudaklarının tadı?

saat sabaha karşı dört
örtmüşüm ölülerimin üzerini
saat sabaha karşı dört
senden sonra hiç gün doğmadı ki.

İsmail Can Karakuş

Sevdaya Düşte Gör

düşmüşüm sevdanın peşine
gözlerinde hain bir gece
fermanım yazılır elinde
bundan maziye ne ki...

dallarında bahara erdim ağaçların
meyvam aldılar kopardılar hamken
bir de seni söktüler ciğerimden
eksik kaldım, yaralandım
bundan ölüme ne ki...

ne ki çekmeyene bu dert
ne ki sevmeyene ayrılık
ruhumu aldılar sandım
bundan ete - kemiğe ne ki
bundan bir yürek anlar
hasrete ne ki
a canım sevdam taşır bu acıyı
bilir misin yıllar geçse de üstünden
daha her dem taze, her dem yeni
unutamam gidişini...

İsmail Can Karakuş

Sevmeler

ilkbaharında kaldı sevmeler
paslı gecelerin umutlu sabahlarında
geceden kalam bir ateş
geceden kalma bir küfür ağzımızda.

ilkbaharı yağmurlu sevmelerin
ve yağmur gözyaşlarıdır sevenlerin
ondan yağmur biraz benim
biraz da senin için yağar.

duymuyor musun yağmur yağarken sesimi
yağmur yağarken büyüyen sesimizi
dinle;
ya beni ya kendi sesini
boyunu bükük kalmasın hiç bir şey.

İsmail Can Karakuş

Söyleyemediklerin

gecelerce önceden gelmiş
başka sözler bulurum kapımda
bilirsin bazen insan hiçbir şeye benzemez
işte ben o vakit görürüm seni karşımda.

önce ellerin girer
yalnızlığımla arama
sonra alabildiğine bir mavi
düşer üstüme başıma.

en çokta sesin gelir ötelerden
hiç kaybolmayan o billur sesin
ve sen en çokta ötelerden gelirsin
sesin bir yana, söyleyemediklerin bir yana.

İsmail Can Karakuş

Şair Ne Yapar?

ya aşık olup şiir yazar
ya da şiir yazıp aşık olur.

İsmail Can Karakuş

Şairlerin Göğsü

bre insanlar
gelin doluşun göğsüme
bilmez misiniz şairlerin göğsü
insan ister...

İsmail Can Karakuş

Üzölmeyiniz Lütfen

üzölmeyiniz lütfen
bu sokakta adınız yaşıyor
üzölmeyiniz
bir gökyüzünde bundan
çok daha fazlası var
hem bakın ben inandım
mutluluk bulaşıcı bir şey
sizde inanınız
isteyiniz hem
ve anlayınız lütfen
hayat bir mucizedir...

üzölmeyiniz lütfen
içten içe yanan bu ateşi
büyütmelisiniz
evet evet söndürmemelisiniz
büyütmelisiniz
böylece sevinebilir
böylece ağlayabilirsiniz
hem kim korkar ki karanlıktan
kendinize güvenmelisiniz.

üzölmeyiniz lütfen
kırılabilir bir anda her şey
hatta yok olabilir gözünüzün önündekiler
üzölmeyiniz
solar elbet bir gün çiçekler
(bu onların doğasında var)
üzölmeyiniz lütfen
insanlar gidebilir
insanlar ölebilir hatta
ölüler bizden vazgeçecek mi sanıyorsunuz
üzölmeyin yanıyorsunuz
onlar bizi orada bekleyecekler.

üzölmeyiniz lütfen
bakın bir çocuk yaşıyor içinizde
o çocuk uzanacak sizin geleceğinize
farketmiyor musunuz
siz yaşlandıkça gençleşiyorsunuz
siz anladıkça güveniyorsunuz
siz inandıkça özlüyorsunuz
ve siz güldükçe yaşıyorsunuz
üzölmeyiniz lütfen
lütfen üzölmeyiniz...

İsmail Can Karakuş

Yalnızlık Bana Yasak

sen gittin kuşlar da gitti
ruhum derin yaslarda ki gibi
ayrılık gemisi kalktı yüreğimden
ve yarım kalan bir sevda meltemi.

güneş doğmuyor pencereden
düşlerim gerçek olmuyor sahteden
yalandan da olsa dön ne olur
yalnızlık bana yasak.

İsmail Can Karakuş

Yaralarımın Adı Sen

1.

dönüyorum
bir zamanlar seninle
gülen kente
sensiz ölüme bir adım daha yakın
o masum kente
dönüyorum şimdi
yüregimde acılar
gözlerimde yağmur bulutları
ve düşlerimde yalnız bir kadın
ve yüzüm paramparça
dönüyorum
yaralarımın adı sen.

ateşe ver hadi
bir zamanlar sığındığımız
o yaslı evi
ateşe ver ve ağla arkasından hadi
bütün kentler sana kanasın
bütün düşlerin sana yansın
bütün aynalar kırılsın artık yeter
güzelliğini bana ver
yarama dokun
çünkü yaralarımın adı sen.

2.

söküp at içinden yitik zamanların zehrini
yaşama sevincin dursun hep kalbinde
düşün güzel günleri
hatırla hüznü sevişmelerimizi
ve bir kez daha dön hayata
korkularında ben
yalnızlığında ben
yalanlarında ben
ama sevgilim
yaralarımın adı sen.

İsmail Can Karakuş

Yaşam

bir kuş boşluğu uçuyor
aslında hiç olmayan bir göğün
üstümüzde alçalan taze kekik kokusu
kahramanca girerken bir kente
bizi yaşamaktan alıkoyuyor.

bir balık boğulmaktan geliyor
zamanı durmuş denizlerin
ağlarından kurtula kurtula
nereye varacağını şimdi bilmeden
akvaryumun içinde geçmişiyile dönüyor.

bir ağaç köklerini öğütüyor
yaşlı ormanların sıkıntısından fırlayarak
dikkatle dinliyor bizi
parça parça kımıldayarak
taşımaya rüzgarla dönmüyor rüzgar gülleri.

bir akarsu kurumaktan geçiyor
yıllarca umursanmamaktan
keşke konuşan biri olsaydı onunla
anlatsaydı suyun önemini
bizden sonra yaşayacak olanlara da.

İsmail Can Karakuş

Yaşamak Bir Mucizedir

ceylan gözlerinde bir avcı gördüm
düşmüştü bir gece ansızın peşine
elimde ne vardı sana yardım edecek bilmiyordum
ne vardı seni saklayacak, seni koruyacak ondan bilmiyordum
ölüm bu saklanılmaz da, kaçılmaz da
ama yine de son bir umut
avcının tüfeği tutukluk yapar da atmaz ya
hani gece biter, iz kaybolur, avcı yorulur da
sen yaşarsın bir mucizedir bu
her yaşamak mucizedir aslında.

gece bitti uyandım
gördüğüm bir kabusmuş
ne avcı var, ne ölüm
ama ceylan gözlerin tam karşımda
kalbini de dinledim yaşıyorsun
benden mutlusu var mı dünyada?

İsmail Can Karakuş

Yeni Dünya

güvercinler uçuyor şimdi havalarda
her güvercin senden bir parça taşıyor
kiminin beyazlığında buluyorum seni
kiminin ağlayışında sevgili.

güvercinler uçuyor şimdi havalarda
ölümden bahsedince ürküyorlar
-ah onlarda benim gibi ne çok yalnızlar
bir eşikten geçiyorum rüyamda
orada sen, ben ve bütün aşıklar.

İsmail Can Karakuş

Yeşil Gözlü Balıkçı Dostuma

ağladıkça sen
ben gözlerinde yıkanırım
her gümüş damlada
ayrı bir güzellik
ayrı bir deniz
açılır ki ayaklarıma
bir sandal çizip hemen
sokulurum koynuna.

İsmail Can Karakuş

Yutkunurken Adını

şimdi yutkunurken adını
kan kusuyorum ölümcül diyetlerden
zaten ömrüm yarım kalan bir cümledir
yüz yıllardır tamamlanmayı bekliyorum.

şimdi yutkunurken adını
gözleri nemli bir sağanak gibi
şehrin bütün sokaklarını dolanıyorum
yitirdiğim bu kalbi bulurum belki.

İsmail Can Karakuş

Yüreğim Bu Aşka Mezar

sesin kesiyor şimdi geceyi
kara bir kan akıyor gökyüzünden
kara toprak misali sevdiğim
bu aşkı yüreğime gömüyorum ben.

İsmail Can Karakuş

Yüregimin Yarısı

denizi özleyen çocuklar gibiyim
yüregim yorgun, gözlerim ırak
burada deniz kokuyor sokaklar
burada alabildiğine mavi her şey.

denizi özleyen çocuklar gibiyim
huysuzum, uykusuzum birazda
vazgeçemiyorum bu yüzden
yüregimin yarısı deniz, yarısı çocuk hâlâ.

İsmail Can Karakuş

Yüreginde Sevişmelerin

parmakları vardı
tel örgülere dokunan
kanayan bir yara gibi
yüreginde sevişmelerin.

İsmail Can Karkuş

Yüzünde Martılar Uçuyor

yüzünde martılar uçuyor
yanaklarından öptükçe
çığlık çığığa
ve soluk soluğa
yüzünde martılar uçuyor.

şairin biri durmuş
parmaklarının ucunda sigarası
umutla bir şiir aşeriyor
yüzünün masumluğuna bakınca.

yüzünde martılar uçuyor
dudaklarından öptükçe
kıpkırmızı ve yoksul
yüzünde martılar uçuyor.

şairin biri durmuş
düşmüş parmaklarının arasından sigarası
yakıveriyor denizleri
yüzünün masumluğuna dalınca.

yüzünde martılar uçuyor.

İsmail Can Karakuş